

gaa disse Forhandlinger seet nogen anden Anstuelse nogenstinde blive gjort gjældende før end nylig fra det ærede Medlem for Kjørteminde (N. Andersen), som mente, at det muligvis havde været Sportler til Godsbetjente; men jeg veed ikke, hvorpaa han byggede dette; maaske han slet ikke byggede det paa Noget. Fra alle Sider er man ellers som sagt enig om at erkjende, at Opmaalet oprindeligt var Erstatning for Svind; Kornet skulde leveres inden den 1ste Januar, men inden det kunde sælges om Foraaret, var det forstaaeligt, at det maatte lide en Del Svind. Dette er f. Ex. blevet gjort gjældende i Motiverne til den — ikke Forordning, men Indbydelse til at indgaa Tiendoverenskomster, som udfom i Slutningen af forrige Aarhundrede. Senere hen er Forholdet blevet forandret. Saaledes som Kornet nu leveres, kan det i Almindelighed sælges strax, og derved har Tiendetageren ganske rigtigt faaet en Fordel. Det kan nu have været behageligt i nogen Tid at have haat denne Fordel, men jeg tror ikke, at man fra Statsmagtens Side kan tage Hensyn dertil. Staten har jo desuden erkjendt, at Opmaalet ikke længer svarer til de nyere Tidsforhold, ved Loven af 14de April 1852 § 3, hvor der bestemmes, at det for Fremtiden ikke skal medtages, og i de Forhandlinger, som førtes om denne Sag, blev det ogsaa erkjendt fra alle Sider, at det ikke var tidsvarende — jeg behøver blot at minde om Ytringer af Mænd som Dristed f. Ex. Dertil kommer, at Landsthinget tidligere — som jeg ved første Behandling tillod mig at bemærke — da det havde denne Sag til Behandling, med 34 Stemmer mod 8 har udtalt sig for, at Opmaalet skulde bortfalde. Nu siger det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds, at det kan der ikke videre lægges Vægt paa, det var en løs Forhandling, der foregik i Landsthinget; men jeg skal gjøre opmærksom paa, at Sagen havde været til 1ste Behandling, at et Udvalg havde drøftet den og enstemmig havde indstillet i sin Betænkning, at Opmaalet skulde bortfalde, fordi det kun var Erstatning for Svind. Der faldt derefter i Landsthinget lignende Udtalelser fra flere betydelige Politikere, saa det kan ikke siges, at det var en løs Behandling af Sagen. Det synes tværtimod at have været en meget grundig Behandling dengang. Jeg tror ikke, at man saa let kan komme ud over, hvad der tidligere er blevet udtalt fra Høires eller fra anden politisk Side, ved at sige om saadanne Udtalelser, at de vare løse. Det var en nem Maaade at slippe fra mange generende Udtalelser fra For tiden naar man kunde nøies med at sige: Det var løse Udtalelser. Jeg tror, der maa lægges en Del Vægt paa Landsthingets Beslutninger den Gang, og jeg vil yderligere ogsaa tillade mig at henlede Opmærksomheden paa den ministerielle Skrivelse, som jeg forrige Gang, da jeg havde Ordet i denne Sag, hentydede til, nem-

lig Ministeriets Skrivelse af 20de Marts 1865, hvor daværende Minister Helgen resolverer, at Ministeriet ikke antager, at der i Forbindelse hermed — nemlig med Overgangen fra Ydelsen in natura til Ydelsen i Penge — vil kunne tillægges Besidderen noget Vederlag for Opmaalet, hvilket ligesom maa antages at bortfalde ved Ophævet af Ydelsen af Korn i Skjeppe. Det har altsaa tidligere været Ministeriets Opfattelse i denne Sag, at det var en Selvfølge, at Opmaalet bortfaldt. Jeg veed ganske vist, at, efter at vi have faaet den nuværende høje Regering, er der slet en Forandring i adskillige Menneffers Tanker paa dette Omraade, saa at man nu ikke kan gaa ud fra, hvad der tidligere ansaas for en selvfølgelig Sag. Med Hensyn til de Domme, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds hentydede til, saa skal jeg indrømme, at det er sikkert nok, og det har ogsaa været bragt paa Bane, saa tidt denne Sag har været til Forhandling, at der eksisterer flere Domme for, at naar Tienden svares in natura, saa skal der betales Opmaal; men der eksisterer, saa vidt jeg veed, ikke en eneste Dom for, at, naar der betales i Penge, skal der gives Opmaal med. Efter Forordning af 1810 § 29, d. kan i Tilfælde af Exekution Tienden leveres i Penge, og det skulde gaa underligt til, om der ikke maatte foreligge adskillige Domme om saadanne Forhold; men jeg veed ikke, at der nogenstinde der har været Tale om, at der skulde svares Opmaal i Penge, og jeg antager heller ikke efter Ministeriets Skrivelse af 1865, at det har været Praxis. Derfor kunne min ærede Medforlagsstiller og jeg heller ikke give efter paa dette Punkt, før vi blive bedre overbeviste. Det ærede Medlem sagde, at vi kunde Alle stemme for hans Forslag, thi saa blev det en Sag, som Domstolene havde at afgjøre. Men jeg tror dog rigtig nok, det vilde være en underlig Ting, om Lovgivningsmagten vedtog en Lov, som vi paa Forhaand kunde sige os selv vilde give Anledning til en stor Mængde Processer, naar det staaar i vor Magt selv at afgjøre Spørgsmaalet og affjære alle disse Trætter. — Med Hensyn til det tredie Forslag af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds troede jeg egentlig, da jeg saae det, at det kun var nogle Redaktionsændringer. Det ærede Medlem syntes mig at have glemt Hovedbestemmelsen om denne Overgangstid, nemlig Slutningen af første Stykke i § 2, hvor det hedder: „Udbedelsen af dette Vederlag maa dog ikke fortsættes ud over et Tidsrum af 10 Aar.“ Der staaar jo det, som det her kommer an paa, nemlig, at denne Overgangstid kun skal vare i 10 Aar; jeg havde derfor ikke troet, at det var Andet end en Redaktionsændring; men jeg kan nok se, at det ogsaa kan have en anden og større Betydning her. Det Forslag, som er stillet under Nr. 5 af det ærede Medlem, kunne min ærede